

foreslaa rykket frem til § 10 —, foreslaar altsaa Mindretallet at bibeholde den hidtidige Betegnelse, jeg kan gerne sige, den historiske Betegnelse, Borgmester i Stedet for Byraadsformand. Personlig har jeg set paa dette Forhold saaledes, at jeg helst gik ind paa Lovforslagets Benævnelse „Byraadsformand“, men jeg indrømmer paa den anden Side, at Benævnelsen „Borgmester“ er en Benævnelse, som har sin historiske Berettigelse, og naar Købstadkommunernes Repræsentanter ønske den, kan jeg ikke se, der er nogen Grund til, at man ikke skulde bibeholde den. Denne Benævnelse er ikke nogen Art af Titel. Man har villet gøre den lidt latterlig ved at stille den sammem med forskellige Titler, men en saadan Sammenligning har intet paa sig; det er en Benævnelse, som har udviklet sig gennem Tiderne for den Mand, som nu en Gang havde det Hverv at staa i Spidsen for de kommunale Anliggender. Og der er en Grund til, der gør, at jeg ikke synes, man skulde fravige den — til Trods for min Sympati oprindeligt i modsat Retning — og det er den, at Navnet vil sikkert blive ved at bestaa, selv om vi officielt afskaffede det. Der er ingen Tvivl om, at man fremdeles vil vedblive at kalde Byraadsformændene Borgmestre, fordi man nu en Gang er bleven vant til dette Navn, som falder godt og har historisk Ret, og hvorfor saa ikke bibeholde Navnet, hvorfor ikke imødekomme dette Ønske fra Købstædernes Side? Det har ikke nogen stor Betydning hverken for den ene eller den anden Side, men naar man har ønsket det, og jeg har det Indtryk, at Navnet vil vedblive at bestaa, hvorfor saa ikke imødekomme dette Ønske?

Ved Nr. 7 foreslaa vi en sproglig Ændring til § 4, som formentlig derved vil blive mere vellydende. I Stedet for at nævne Byraadsformanden eller Borgmesteren saa mange Gange ønske vi i 4de Linie Ordene: „været Formand“ ændrede til: „beklædt dette Hverv“. Ved Nr. 12 til § 6 ønske vi udtrykkelig at slaa det fast som givet, at denne Stilling kræver, at der skal gives et Vederlag. Saaledes som Lovforslaget lyder, og som det vil komme til at lyde, hvis man følger Flertallet, kan der ydes et Vederlag for Udførelsen af Hvervet

som Byraadsformand, men da man ved denne Lov paalægger en Mand et borgerligt Ombud, som det kaldes, i alt Fald et Hverv, der kan være ret byrdefuldt, som kan skaffe meget Arbejde og meget Bryderi, og som en Mand altsaa ikke kan undslaa sig for at modtage, mene vi, at der deraf ganske naturligt følger, at der bør ydes Vederlag derfor, og det er det, vi ønske slaaet fast i Loven. Dertil sigter altsaa Ændringsforslaget Nr. 12. Hvis man vedtager det, er det givet, at der skal ydes et Vederlag, og det bliver kun Vederlagets Størrelse, der bliver at fastsætte i den Vedtægt, man skal have.

Ved Ændringsforslag Nr. 14 tilstræbe vi ved Siden af Bibeholdelsen af Navnet Borgmeester at faa en bedre sproglig Form for § 7. Saa kommer Nr. 16 til § 8. Der findes altsaa den største, jeg synes egentlig, den eneste principielle Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet. Det angaar Bestmmelsen om Reglerne for Tilsynet med Byraadets Virksomhed. Der er neppe nogen Grund til at bevare det Tilsyn, som tidligere har været paalagt Borgmestrene. Dette Tilsyn har kun i ringe Grad ført til praktiske Resultater, som det ogsaa blev nævnt af den ærede Ordfører, og det er dog nu saaledes, at Borgmesteren staaar umiddelbart ved Siden af Byraadet og kan følge hele dets Virksomhed. Naar nu Amtmanden, som kun kan bo i en enkelt Købstad, skulde føre dette Tilsyn, vil det sikkert næsten helt forsvinde, thi han staaar ikke i denne nære Berøring med Byraadet som Borgmesteren nu. For at han skal kunne gribe ind, maa der tilgaa ham en Anmeldelse paa en eller anden Maade, han vil i Regelen ikke have nogen Klarhed over Byraadets Stilling til dette eller hint Spørgsmaal eller finde Anledning til at gribe ind, og hvis han gør det, vil det kunne komme til en Konflikt, som det dog ikke er heldigt at faa. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at opretholde dette Tilsyn. Det forekommer mig, som jeg nævnedes før, at den kulturelle Udvikling, som er foregaaet i vort Folk, siden vi fik Købstadkommunalloven af 26. Maj 1868, maa have ført os saa vidt, at det Tilsyn, man den Gang kunde anse for nødvendigt, og som dog kun i ringe Grad har været udøvet eller har givet sig praktisk Udslag, i vore Dage maa